

nepřiznala, byla hrdá na sestřinu prozíravost. Vzít s sebou mapu byl skvělý nápad! Nicméně jim asi moc nepomůže...

„Ne, ale doufala jsem, že ty ano,“ přiznala Kája.

„Tak to ses spletla, já se vyznám v online mapách, ale papírovou jsem snad až doteď neměla v ruce,“ smála se a vrátila mapu zpátky do batůžku.

„Třeba se ale vážně bude hodit,“ uzavřela Tami a podívala se na hodinky. Za čtyři minuty deset.

Zastavily se na rohu Zimní ulice a rozhlížely se na všechny strany. Za chvíli uviděly, jak k nim pospíchá pan Louka a nebyl sám. V závěsu za ním šlo dalších pět lidí, z toho tři byli dospělí a dvě děti. Jak se k nim přibližovali, uvědomila si Tami jednu věc, kterou vzápětí Kája vyřkla nahlas: „Podívej, to je Lukáš!“ ukázala prstem před sebe. Měla pravdu. Byl to ten kluk, se kterým se seznámily před pár dny na jedné ze zahrad.

„Ahoj!“ zahlaholil pan Louka bodře, když od nich byl už jen pár kroků.

„Dobrý den,“ pozdravily holky.

„Tihle dobří lidé nám pomohou s dnešním pátráním,“ řekl potěšeně a usmál se. „Tohle je Jarďa,“ ukázal na vysokého muže v zeleném tričku, „tohle Mirka a Tonda.“ Žena s černým culíkem jim přátelsky zamávala a hnědovlasý muž jim pokynul hlavou. „A tohle jsou Lukáš a Franta,“ uzavřel, když ukázal na dva kluky. „Lidi, tohle jsou Tami a Kája,“ dokončil představování a povzbudivě se usmál.

„Zdravím,“ ozvala se Tami a spolu s Kájou jim poněkud rozpačitě zamávaly nazpátek.

„Uděláme kroužek, ať se všichni dobře slyšíme,“ zahájil pan Louka úvodní proslov. Vypadal jako generál, který plánuje přísně tajnou válečnou operaci.